

Arrest

nr. 204 828 van 1 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LIPPENS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren te Grozny en afkomstig uit het district Urus-Martan. U verklaart voorts dat u eind 2008 naar België kwam, hetgeen lijkt te worden bevestigd door van u genomen vingerafdrukken die door het zogenaamde Printrak-systeem (voor de identificatie van asielzoekers) werden herkend en bleken overeen te komen met vingerafdrukken die op 12 november 2008 te Lublin, Polen, werden genomen. Nog volgens uw verklaringen zou u destijds koers naar België hebben gezet en dit samen met uw neef A. M. (...) (O.V.(...)) die op 19 februari 2009 asiel vroeg bij de Belgische autoriteiten. Deze asielaanvraag werd door de asielinstanties afgewezen en

ook de twee daaropvolgende aanvragen werden negatief beoordeeld. Hierop zou A. (...) (in 2013) zijn teruggekeerd naar de Russische Federatie, meer specifiek naar Tsjetsjenië.

Uzelf trad in 2009 in het huwelijk met Ay. K. K. (...) (O.V.(...)), een erkende vluchteling die nadien genaturaliseerd werd. Het huwelijk strandde eind 2013. Inmiddels hebt u een nieuwe relatie en wel met de Tsjetsjeense G. R. D. (...) (O.V.(...)). Zij werd (als begeleide minderjarige en op de bijlage van haar vader) ook als vluchteling erkend in België. U zou eind 2016 op traditionele wijze met haar in het huwelijk getreden zijn.

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op de hierna beschreven elementen.

Vooreerst geeft u aan dat u destijds (in 2008) niet omwille van persoonlijke vervolgingsfeiten naar België kwam. U deed dit omdat de algemene (veiligheids)situatie in Tsjetsjenië niet gunstig was. Uw neef A. (...) zou destijds wél al persoonlijke problemen gehad hebben, maar daarover weet u nagenoeg niets.

In 2014 kreeg u van A. (...) de vraag om hem geld te lenen, maar waarvoor hij het geld zou gebruiken zei hij niet. U stortte hem eerst ongeveer 1.000 Euro en later, toen A. (...) in Turkije was, deed u hem een tweede storting. Alles samen leende u A. (...) ongeveer 1.500 Euro. U was zich van geen kwaad bewust.

Eind 2016 werd u echter door een Tsjetsjeen, een zekere An. (...), een rechercheur uit Urus-Martan, opgebeld. Hij zei dat A. (...) bij hem was. Omdat A. (...) klaarblijkelijk in Syrië was geweest – of alleszins vanuit Turkije die intentie had – werd hij beschuldigd van terrorisme. Inmiddels werd hij tot een gevangenisstraf van drieënhal jaar veroordeeld. Van An. (...) kreeg u te horen dat u zich best in Tsjetsjenië zou melden om daar dingen te regelen. Anders zou er een zaak jegens u aanhangig worden gemaakt.

Op 15 maart 2017 raakte bekend dat Rusland een aanhoudingsbevel tegen u had uitgevaardigd omwille van het financieren van terrorisme. U werd zelfs door INTERPOL geseind.

Op 20 juli 2017 werd u in de strafinstelling van Lantin opgesloten wegens inbreuken gelinkt met terrorisme.

Op 24 juli 2017 diende u onderhavige asielaanvraag in.

Voor onderhavige asielaanvraag legt u, via uw advocaat, informatie over betreffende het oneigenlijk gebruik van een artikel uit de Russische strafwet en het bestaan van geheime gevangenschappen in Tsjetsjenië. Na het gehoor door het Commissariaat-generaal liet u, via uw advocaat, weten dat uw huidige partner een in België erkende vluchteling is.

B. Motivering

Voor onderhavige asielaanvraag beroept u zich op de volgende motieven. U vreest, in geval van een (mogelijk gedwongen) terugkeer naar de Russische Federatie onrechtmatig te worden vervolgd voor (betrokkenheid bij) het financieren van terrorisme. Een aanklacht die het gevolg zou zijn van uw financiële steun aan uw neef, A. M. (...), die eind 2016 tot een effectieve celstraf van drieënhal jaar werd veroordeeld in Tsjetsjenië voor terrorisme; hij zou enige tijd in Syrië zijn geweest. U vreest tevens bij terugkeer mishandeld of zelfs gedood te worden door de veiligheidsdiensten. Welnu, er moet besloten worden dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

In een brief van het Russische Parket-generaal van 5 juni 2017, gericht aan de Belgische Minister van Justitie, verzoeken de Russische autoriteiten om uw overlevering, wegens het overtreden van art.205.1 van het Russisch Strafwetboek (financieren van terrorisme). Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat u er in concreto van verdacht wordt bedragen te hebben gestort aan uw neef, A. M. (...), die inmiddels werd veroordeeld op basis van artikel 208 deel 2 van de Russische strafwet (deelname aan een illegale, gewapende groepering in het buitenland, die ingaat tegen de Russische belangen) en aldus terrorisme (mee) te hebben gefinancierd. Welnu, in het kader van uw gehoor door het Commissariaat-generaal erkent u uitdrukkelijk en meermaals dat u officieel geld aan voormeld persoon hebt overgemaakt (zie CGVS, gehoorverslag dd.15.09.2017, p.7, 8, 9 en 11). U verklaarde daarenboven geen afstand te nemen van de dingen die u gedaan hebt – een verwijzing naar de geldtransacties (CGVS, p.11), al laat u uitschijnen niet te hebben geweten wat uw neef met het geld zinnens was: u stuurde hem geld omdat hij het aan u vroeg (CGVS, p.7). Uw neef zou u niet hebben gezegd waarvoor hij het geld zou aanwenden en u weet niet of hij het gebruikte om naar Turkije te gaan (CGVS, p.8). Kort nadien verklaart u (CGVS, p.9) dat toen u hem voor het eerst geld stortte, u niets wist over zijn eventuele plannen om naar Turkije af te reizen. Toen u de tweede keer geld overmaakte, bevond uw neef zich in Turkije, u wist dit en daarom stortte u het geld naar een Turkse bank (CGVS, p.9). Wat hij op dat moment met het tweede bedrag wilde doen, weet u niet of niet precies: uw neef zou in deze periode plannen hebben gehad om (opnieuw) naar België te komen. Meteen daarop geeft u aan (CGVS, p.10) eigenlijk niet te weten welke concrete plannen uw neef had. U stelde zich weinig vragen bij de vraag naar geld: u volgde de politieke gebeurtenissen in die periode (dat veel moslims naar Turkije gingen om

van daaruit mogelijk door te reizen naar Syrië) slechts matig (CGVS, p.10). Hoewel u enerzijds aangeeft dat uw neef onder dwang (en foltering) zou hebben bekend dat u hem geld stortte “zodat hij naar een Arabisch land kon gaan” (CGVS-vragenlijst, DVZ, 24.08.2017), erkent u de basis van de tenlastelegging door de Russische autoriteiten niet, in casu de dubbele geldelijke storting aan uw neef. Deze vaststelling is uitermate belangrijk bij de beoordeling van uw voorliggende vraag naar internationale bescherming.

Er moet worden opgemerkt dat het een soevereine staat toekomt om via strafrechtelijke procedures, bepaalde handelingen van onderdanen te bestraffen, zeker wanneer dergelijke handelingen een duidelijke bedreiging vormen voor de openbare orde en veiligheid. Bijgevolg is het volstrekt logisch en legitiem dat soevereine staten ook voor terrorisme – of daden die terroristische handelingen faciliteren – strafrechtelijke vervolging voorzien in de strafwet, zeker in het huidige tijdsgewricht, waarin meerdere landen met terreurdaden worden geconfronteerd of onderdanen naar Syrië of Irak afreisden om er aan de zijde van terroristische organisaties te strijden. Aangezien uit de stukken bij het uitleveringsverzoek én uit informatie van CEDOCA, de researchafdeling van het Commissariaatgeneraal, kan afgeleid worden dat uw neef, A. M. (...), op 1 december 2016 effectief veroordeeld werd tot drieënhalf jaar gevangenisstraf op basis van art.208, paragraaf 2 én u hem tot tweemaal toe een geldbedrag stortte, waardoor op u de verdenking rust dat u uw neef financieel faciliteerde bij het plegen van misdrijven, komt het de Russische gerechtelijke instanties toe om tegen u een strafrechtelijke zaak aanhangig te maken, weliswaar met inachtneming van de nodige diplomatieke garanties (infra).

In het verlengde hiervan moet bovendien worden opgemerkt dat ook België, waar u thans verblijft, strafrechtelijke vervolging voorziet voor terrorisme, in casu bij wet betreffende de terroristische misdrijven van 19 december 2003, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 29 december 2003. Een kopie van de betreffende wet is toegevoegd aan uw administratief dossier. Deze wet stipuleert onder meer dat “iedere persoon die deelneemt aan enige activiteit van een terroristische groep, (...) of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep” wordt gestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar en met geldboete van honderd euro tot vijfduizend euro. Voor de daden die u erkent gesteld te hebben (zie supra), riskeert u bijgevolg niet enkel in uw herkomstland gerechtelijke vervolging, maar ook in België, waar u thans verblijft.

Er werd reeds opgemerkt (supra) dat u de daden die u stelde, en die de aanleiding zouden gevormd hebben voor de vervolging jegens uw persoon, toegeeft, maar daarnaast moet worden vastgesteld dat u geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u in de Russische Federatie omwille van uw nationaliteit, uw ras, uw religie, uw politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep zou vervolgd worden.

U suggereert wel, minstens wekt u de indruk, er door de Russische – Tsjetsjeense – autoriteiten ingeluisd te zijn, en meer specifiek door een rechercheur, een zekere An. (...) (CGVS-vragenlijst, DVZ, dd.24.08.2017, rubriek 3.5: u deed niet wat hij wou), maar u brengt in dit verband geen elementen aan waaruit blijkt dat dit zou gebeurd zijn omwille van criteria, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U verklaart voorts (CGVS, p.7) dat medewerkers van de politie en inlichtingendiensten resultaten moeten kunnen voorleggen of anders niet betaald worden en daarom jonge mannen viseren, maar nog afgezien van de vaststelling dat dergelijke verklaring een hypothese is, die u bovendien niet concreet individualiseert, moet herhaald worden dat u de door u gestelde daden, die de basis vormen van de u ten laste gelegde feiten, niet ontkent (supra). Verder verklaart u reeds in 2008 naar België te zijn gekomen, maar u verliet Tsjetsjenië destijds louter omwille van de algemene situatie aldaar en omwille van de instabiliteit in de regio; u hebt ten tijde van uw komst naar België geen problemen gehad en u had geen verdachte familie (CGVS, p.4). Bijgevolg mag geconcludeerd worden dat u geen concreet, duidelijk element naar voor brengt, waaruit blijkt dat u louter omwille van criteria van de Vluchtelingenconventie zou vervolgd worden in uw herkomstland.

Dient nog te worden nagegaan of in uw hoofde sprake is van een het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

In dit verband verklaart u (CGVS-vragenlijst, DVZ, rubriek 3.4. en CGVS, p.7, 8, 11, 12) te vrezen dat u bij terugkeer zal gefolterd worden, dat u in onmenselijke omstandigheden zou gevangengezet worden en hierdoor zelfs zou kunnen om het leven komen en dat u geen eerlijk proces zult krijgen. Om uw vrees voor ernstige schade te staven, legt u, via uw raadsman, een e-mailcorrespondentie voor met verwijzingen naar informatie, waarin wordt gealludeerd op een gelijkaardig geval als het uwe en verder dat er in Tsjetsjenië geheime gevangenschappen bestaan en dat het eerder vermelde art.205 (van de Russische Strafwet) een “vals” artikel is (document 1: groene map). Wat betreft de verwijzing naar het geval van de Tsjetsjeen R. M. (...), van wie het Tsjechisch Grondwettelijk Hof in september 2017 oordeelde dat hij niet mocht worden uitgeleverd aan de Russische Federatie, moet worden vastgesteld dat de zaak van deze laatste bezwaarlijk met de uwe kan vergeleken worden. Immers, uit een artikel van Caucasian Knot, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat betrokkene in 2004 in Oostenrijk de vluchtelingenstatus werd toegekend. Het is wellicht op basis van

deze status en het daaraan gekoppelde principe van non-refoulement dat het Tsjechisch Grondwettelijk Hof besloot om betrokkene niet uit te leveren, nog los van de elementen, eigen aan de specifieke zaak. In het door u overlegde document werd verder gealludeerd op art.205, met name dat dit "valselijk" en willekeurig wordt gebruikt, onder meer in gefabriceerde zaken, maar zoals elders in deze motivering uitgebreid werd geargumenteed, moet worden vastgesteld dat u geen elementen naar voor brengt, waaruit blijkt dat u zélf het voorwerp uitmaakt van vervolging op valse gronden, met gebruik van art.205. Ten slotte maakt het document ook gewag van het bestaan van geheime gevangenschappen in Tsjetsjenië. Er kan echter niet ingezien worden waarom u nog naar een "geheime gevangenis" zou worden gestuurd nu er een officieel uitleveringsverzoek jegens u is uitgevaardigd.

Daarenboven worden er door de Russische autoriteiten voldoende diplomatieke garanties geboden. Uit de lezing van de stukken van de Procureur-generaal van de Russische Federatie in het kader van het uitleveringsverzoek blijkt immers dat:

- het recht op verdediging, met bijstand van advocaten, gewaarborgd is;
- u geen folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, gelezen in de betekenis van artikel 3 EVRM, zal ondergaan;
- er geen andere strafvervolging is voorzien dan voor de feiten omwille van dewelke uw uitlevering wordt gevraagd;
- tijdens uw gevangenhouding in het kader van de strafvervolging, of later bij een eventuele vervolging, de Belgische ambassade zal geïnformeerd worden over de plaats van detentie en u kan worden bezocht;
- in geval van veroordeling tot vrijheidsberoving, zal de straf worden uitgezeten in een plaats die beantwoordt aan de Europese normen;
- de strafrechtelijke vervolging vindt niet zijn oorzaak in één van de vluchtelingrechtelijke gronden van vervolging.

De voormelde garanties zijn gelijksoortig aan deze die door de Russische Federatie werden gegeven in enkele zaken die werden behandeld door het EHRM, met name Chentiev/Slovakije (nr.21022/08), Ibragimov/Slovakije (nr.51946/08) en Gasaeyev/Spanje (nr.48514/09), en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM). Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een aantal zaken (RvV 8 april 2011 nr.59 452; RvV 14 december 2012 nr.93 675), voornoemde rechtspraak van het EHRM in acht nemend, geoordeeld dat dergelijke waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie "geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het geval van uitlevering omwille van de hem ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 EVRM, noch dat hem een eerlijke procesgang zal ontegensprekend worden". Gezien deze beoordelingen door het EHRM en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en gezien u er niet in slaagt in concrete aan te tonen dat de omstandigheden eigen aan uw geval hierop een ander licht werpen, worden de geboden garanties voldoende geacht en toont u niet aan dat een uitlevering een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

Eerder in deze motivering, werd al opgemerkt dat uw neef, A. M. (...), veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drieënhalve jaar (zie info in administratief dossier). Welnu, hieruit mag worden geconcludeerd dat het er alle schijn van heeft dat de Russische autoriteiten u niet disproportioneel zullen straffen in geval van terugkeer – indien u daadwerkelijk schuldig bevonden wordt. Immers, een veroordeling tot een gevangenisstraf van drieënhalve jaar op basis van art.208, paragraaf 2 van de Russische strafwet kan niet als een disproportionele straf bestempeld worden. Aangezien u er thans van verdacht wordt uw neef financiële hulp te hebben geboden, mag er vanuit gegaan worden dat ook u, in uw hoedanigheid van facilitator, niet disproportioneel zult gestraft worden in geval van terugkeer.

Na uw gehoor door een medewerker van het Commissariaat-generaal liet u, middels een bericht van uw advocaat (e-mail dd.13.11.2017: zie document 2: groene map), weten dat uw huidige partner een erkende vluchteling is. Welnu, nog los van de vaststelling dat u op geen enkele wijze aangeeft op welke wijze uw loutere band met uw huidige partner zou moeten aanleiding geven tot het verkrijgen van internationale bescherming, moet worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel en op eigen mérites beoordeeld wordt. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u louter omwille van uw huidige relatie problemen zou krijgen in geval van terugkeer.

Op basis van het voorgaande kan in uw hoofde dan ook geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht. Ten slotte meent verzoekende partij nog dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift vooreerst aan dat “hoewel de neef van verzoeker effectief veroordeeld werd tot gevangenisstraf van 3 jaar voor terrorisme, niets blijkt uit het administratief dossier dat hij niet gefolterd werd en dat het strafzaak plaats vond plaats in overeenstemming met de grondrechten”. Ook tijdens haar gehoor wees verzoekende partij op het vermoeden dat haar neef voor zijn proces gemarteld werd. Verzoekende partij betoogt dat “(g)evallen van foltering als onderdeel van het hard optreden tegen het terrorisme in Rusland en meer specifiek in Tsjetsjenië (...) inderdaad in veel openbare verslagen aan de kaak (worden) gesteld”. Zij verwijst in dit verband naar een rapport van OSAR aangaande de mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië van 13 mei 2016 en een rapport van de FIDH en het Civic Assistance Committee van juli 2009, dewelke zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3 en 4). In het rapport van de FIDH en het Civic Assistance Committee van juli 2009 wordt bovendien ook gewezen op het groeiende aantal fictieve processen met betrekking tot terrorisme in Tsjetsjenië. De vrees van verzoekende partij om te worden onderworpen aan foltering en een fictieve

rechtszaak blijkt dan ook legitiem te zijn. Dit geldt des te meer nu uit de “COI Case - TCH2017-006” van 21 september 2017 in het administratief dossier blijkt dat Cedoca geen informatie vond over een strafrechtelijk onderzoek tegen verzoekende partij.

2.2.2.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, waar verzoekende partij opmerkt dat haar neef gefolterd werd, dat de rechtsgang niet conform zou zijn verlopen en dat de aanklacht in hoofde van haar neef mogelijks gefabriceerd zou zijn, de verklaringen van verzoekende partij dienaangaande géénszins coherent zijn, minstens brengt zij geen concrete, verifieerbare elementen bij waaruit genoegzaam kan blijken dat zulke argumenten gegrond zijn. Gevraagd of de veroordeling van A. louter voortvloeit uit het gegeven dat hij in Turkije was of integendeel in Turkije of Syrië feiten pleegde die te maken hebben met terrorisme, liet verzoekende partij in het kader van haar persoonlijk onderhoud immers het volgende optekenen: “Omdat hij daar gewéést is. Ik weet het niet zo heel goed. In het uitleveringsdossier schreven ze dat hij daar geweest is. Ik weet het niet... Ik weet wel zeker dat hij ervan beschuldigd werd, daar geweest te zijn.” (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 15 september 2017, p. 11). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat de voorgehouden wederrechtelijke of disproportionele behandeling of berechting van haar neef alvast niet kan blijken uit de strafmaat waarvan sprake in de veroordeling (3,5 jaar gevangenisstraf) in het licht van artikel 208, paragraaf 2 van de Russische strafwet dat onder meer in een detentie tot 5 jaar voorziet (zie bijlage bij de nota met opmerkingen van verwerende partij (rechtsplegingsdossier, stuk 4)).

Verder bemerkt de Raad dat ook wat betreft haar eigen zaak, verzoekende partij *in casu* geenszins aantoonde dat er überhaupt sprake zou zijn van enige valse aanklacht of fictieve rechtszaak. Zij eraan herinnerd dat de Russische autoriteiten bij wijze van een brief van het Russische Parket-Generaal d.d. 5 juni 2017, gericht aan de Belgische Minister van Justitie, om de overlevering van verzoekende partij vragen wegens het overtreden van artikel 205 (1) van het Russisch Strafwetboek (financieren van terrorisme), meer bepaald omdat verzoekende partij ervan verdacht wordt bedragen te hebben gestort aan haar neef, A. M., die veroordeeld werd op basis van artikel 208 (2) van de Russische strafwet, en aldus terrorisme (mee) te hebben gefinancierd. Verzoekende partij ontkent géénszins doch integendeel erkent tot twee keer toe inderdaad een bedrag aan haar neef te hebben gestort. De Raad wijst erop dat het de autoriteiten in de Russische Federatie in de gegeven omstandigheden dan ook toekomt om een gerechtelijke procedure tegen verzoekende partij in te leiden en onderzoeksdaeden te stellen.

Ten slotte duidt de Raad er nog op dat de loutere verwijzing naar mensenrechtenrapporten aangaande de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.3.1. Verzoekende partij merkt verder in haar verzoekschrift op dat “er ook (moet) worden vastgesteld dat de mensenrechtenschendingen niet beperkt zijn tot opstandelingen of veronderstelde opstandelingen; familieleden en mensen die met deze mensen zijn verbonden, zijn ook het doelwit van Kadyrov” en dat “(e)r (...) momenteel een brutaal optreden (is) tegen mensen die verdacht worden van het ondersteunen van opstandelingen in Tsjetsjenië”. Ook in dit verband verwijst verzoekende partij naar voormeld rapport van OSAR van 13 mei 2016. Tijdens haar gehoor heeft verzoekende partij uitdrukkelijk gewezen op de intimidatie die haar familie heeft geleden. Verzoekende partij meent dat zij behoort tot een sociale groep, nu zij vreest vervolgd te worden omdat zij lid is van de familie van een beschouwde opstandeling en de autoriteiten haar verdenken van het steunen van de opstandelingen.

2.2.3.2. De Raad herhaalt dat verzoekende partij *in casu* niet aantoonde dat er sprake zou zijn van een valse aanklacht of fictieve rechtszaak tegen haar, nu zij er van verdacht wordt bedragen te hebben gestort aan haar neef, A. M., die veroordeeld werd op basis van artikel 208 (2) van de Russische strafwet, en aldus terrorisme (mee) te hebben gefinancierd, en zij zelf erkent tot tweemaal toe een bedrag aan haar neef te hebben gestort. Zij wordt dan ook geenszins vervolgd louter “omdat zij lid is van de familie van een beschouwde opstandeling”. Zoals reeds bemerkt, komt het de autoriteiten in de Russische Federatie in de gegeven omstandigheden toe om een gerechtelijke procedure tegen verzoekende partij in te leiden en onderzoeksdaeden te stellen. Gezien verzoekende partij er niet in slaagt overtuigende elementen bij te brengen waaruit genoegzaam kan blijken dat zij een nood aan internationale bescherming kan doen gelden, kunnen de verklaringen die verzoekende partij met

betrekking tot de problemen die haar familieleden in het verlengde hiervan zouden kennen evenmin *a priori* worden aangemerkt als daden van vervolging of indicaties van ernstige schade.

De Raad wijst er ook hier op dat de loutere verwijzing naar mensenrechtenrapporten aangaande de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog benadrukt dat zij niet wist waarvoor haar neef het geld zou gebruiken – wat de neef bevestigt in een schrijven van 7 september 2017 waarvan enkel een vertaling in het Frans ter terechtzitting wordt neergelegd – en dat dit louter een “*daad van familiesolidariteit*” was, duidt de Raad erop dat deze bemerking geen enkele afbreuk doet aan het voorgaande. Immers dient te worden herhaald dat verzoekende partij de door haar gestelde daden die de basis vormen van de feiten die haar ten laste worden gelegd niet ontkent. Verzoekende partij stortte haar neef A. M. tot tweemaal toe een geldbedrag en op 1 december 2016 werd haar neef effectief veroordeeld tot drieënhalf jaar gevangenisstraf op basis van artikel 208, paragraaf 2 van de Russische strafwet, waardoor op verzoekende partij de verdenking rust dat deze haar neef financieel faciliteerde bij het plegen van misdrijven. Het komt de Russische gerechtelijke instanties zodoende toe om tegen verzoekende partij een strafrechtelijke procedure in te leiden. Zij het opgemerkt dat verzoekende partij, voor de daden die zij *in fine* erkent gesteld te hebben, niet enkel in diens herkomstland gerechtelijke vervolging riskeert, maar ook in België, waar zij thans verblijft.

2.2.5.1. Verder stelt verzoekende partij dat zij “*het risico (loopt) in geval van terugkeer naar de Russische Federatie om zijn straf uit te zitten in een voormalig gevangeniscentrum dat is geërfd van de tijd van de Goelag.*”. Zij wijst erop dat “(d)eze centra (...) zich heel vaak duizenden kilometers ver van beschaving in Siberië (bevinden) en de gevangenen worden daar vervoerd onder afschuwelijke omstandigheden in strijd met artikel 3 van EVRM en afgekeurd door Amnesty International”. Ter staving van haar betoog voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift een rapport van Amnesty International van 25 oktober 2017 (bijlage 5).

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat het artikel waarnaar verzoekende partij verwijst betrekking heeft op de kwestie van gevangentransporten binnen de Russische Federatie waarbij gevangenen op weg naar penitentiaire kolonies, soms op duizenden kilometers van huis, in mensonwaardige omstandigheden verkeren. Dergelijk algemeen gegeven kan bezwaarlijk volstaan om in hoofde van verzoekende partij, waartegen een gerechtelijke procedure hangende is in haar land van herkomst maar waarin vooralsnog géén uitspraak werd geveld, te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

2.2.6.1. Verzoekende partij is verder van mening dat de diplomatieke garanties die de Russische Federatie in het uitleveringsverzoek lijkt te bieden nauwelijks voldoende zijn. Verzoekende partij duidt erop dat er sinds 2000 in het kader van maatregelen ter bescherming van terrorisme en extremisme veel mensenrechtenschendingen gepleegd werden in Rusland. Zij verwijst in dit verband naar het reeds aangehaalde rapport van de FIDH en het Civic Assistance Committee van juli 2009. Verder stelt zij dat het gebruik van diplomatieke garanties in de context van internationale uitleveringen zeer omstreden is. Zij verwijst desbetreffend naar een rapport van de International Commission of Jurists (ICJ) dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 6). Verzoekende partij is van oordeel dat de door verwerende partij opgesomde zaken waarin het EHRM oordeelde dat gelijksoortige garanties door de Russische autoriteiten werden gegeven hier niet relevant zijn. Verzoekende partij beroept zich, wat betreft de uitlevering van Tsjetsjenen aan Rusland, op de afwijkende mening van de rechter Power-Forde, gepubliceerd onder de zaak *Zarmayev/België* (bijlage 7 van het verzoekschrift) en refereert voorts naar de zaak *M.G./Bulgarije* waarin het EHRM unaniem zou hebben ingestemd met de afwijkende mening van rechter Power-Forde.

2.2.6.2. De Raad duidt er evenwel op, in navolging van de bestreden beslissing, dat het EHRM met betrekking tot soortgelijke garanties, in de zaken *Chentiev/Slovakije* (nr. 21022/08, 14 september 2010), *Ibragimov/Slovakije* (nr. 51946/08, 14 september 2010) en *Gasayev/Spanje* (nr. 48514/06, 17 februari 2009), oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM). De Raad benadrukt verder dat dergelijk standpunt ook wordt genomen in het door verzoekende partij aangevoerde arrest

Zarmayev/België (nr 35/10, 27 februari 2014), waarin het EHRM ondanks de afwijkende mening van rechter Power-Forde, met 6 tegen 1 oordeelde in lijn van de hoger genoemde arresten. Verzoekende partij kan in dit verband dan ook bezwaarlijk volstaan met de tegenwerping dat de door verwerende partij opgesomde zaken van het EHRM niet relevant zijn.

De Raad wijst er voorts op dat verwerende partij weliswaar aandacht heeft besteed aan de kwestie van de diplomatieke garanties en deze in rekening heeft gebracht, doch blijkt uit de bestreden beslissing tevens dat deze garanties slechts één aspect uitmaken van de globale beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming, hetgeen tevens in het verlengde ligt van eerder aangehaalde jurisprudentie van het EHRM, en het door verzoekende partij geciteerde arrest *Zarmayev/België* (nr 35/10, 27 februari 2014, r.o. 92, 98 en 99). Meer bepaald blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van voorliggend verzoek tevens oog heeft voor de vraag of er mogelijkwijze sprake is van een fictieve aanklacht of tenlastelegging in hoofde van verzoekende partij, *quod non*, en de vraag of er in hoofde van verzoekende partij sprake is van eventuele risico-verhogende factoren of concrete aanwijzingen waaruit zou kunnen blijken dat verzoekende partij – ongeacht de geboden garanties – een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden, *quod non*.

Wat betreft nog de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest *M.G./Bulgarije* van het EHRM (nr. 59297/12, 25 maart 2014), merkt de Raad op dat ook uit dit arrest, naar analogie met wat voorafgaat en het standpunt genomen in de bestreden beslissing, blijkt dat de garanties geboden door de autoriteiten van een land van bestemming slechts één factor vormen waarmee bij de beoordeling van de individuele omstandigheden van een persoon die met een uitlevering bedreigd wordt rekening gehouden moet worden, maar dat de garanties op zich echter niet voldoende zijn om een bevredigende bescherming te garanderen tegen het risico op slechte behandelingen (zie r.o. 93). Terwijl het Hof in het desbetreffende arrest echter unaniem oordeelde dat er in geval van de tenuitvoerlegging van de beslissing om de betrokkene in kwestie aan de Russische Federatie uit te leveren sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM, meent de Raad echter dat er wezenlijke verschillen vastgesteld kunnen worden tussen deze zaak en de omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij.

Waar het Hof in *M.G./Bulgarije* tientallen eigen arresten in herinnering brengt waarbij de Russische Federatie door het Hof veroordeeld werd voor ernstige schendingen van de mensenrechten in de Noordelijke Kaukasus gedurende de eerste helft van de jaren 2000, betreft het Hof dit aspect in essentie vooreerst immers op de concrete omstandigheden eigen aan die welbepaalde zaak nu erop gewezen wordt dat in deze zaak de aanvang van de gerechtelijke vervolging tegen verzoeker en diens overhaaste vertrek uit de Noordelijke Kaukasus richting Polen uit die periode dateren. Daarnaast blijkt uit het arrest tevens dat betrokkene in zowel Polen als Duitsland erkend werd als vluchteling in, respectievelijk, 2004 en 2005, hetgeen volgens het Hof een belangrijke aanwijzing vormt waaruit blijkt dat er (minstens) toentertijd voldoende elementen voorhanden waren waaruit een risico op vervolging in het land van herkomst kon blijken (zie r.o. 88); waarbij het meer bepaald gaat het om een verzoeker die door de Russische autoriteiten gezocht wordt omwille van diens toebehoren tot een jihadistische gewapende groep die strijd leverde in Tsjetsjenië en Ingoesjetië; die in de Republiek Ingoesjetië het voorwerp uitmaakt van gerechtelijke vervolgingen voor deelname aan een gewapende groep, het voorbereiden van terroristische daden, handel in wapens en giftige stoffen; en in wiens woning de agenten van de FSB kort voor zijn vertrek naar Polen een grote hoeveelheid vuurwapens, explosieven en munitie in beslag hebben genomen (zie r.o. 89).

Aangezien de omstandigheden en merites eigen aan de zaak van verzoekende partij op significante wijze verschillen met deze in de zaak *M.G./Bulgarije*, is de Raad van oordeel dat de redeneringen zoals ontwikkeld in *M.G./Bulgarije* en de uitspraak die het EHRM eraan verbonden heeft, niet zonder meer kunnen worden getransponeerd naar onderhavig geval, laat staan dat een verwijzing naar het arrest zou volstaan om *prima facie* aan te nemen dat verzoekende partij aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Zij het ten slotte nog herhaald dat de loutere verwijzing naar mensenrechtenrapporten aangaande de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke.

2.2.7. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 20 en 21) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor in de gevangenis van Lantin door het Commissariaat-generaal d.d. 15 september 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.8. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, kunnen de verklaringen van verzoekende partij dat de gerechtelijke vervolging tegen haar in de Russische Federatie voor (betrokkenheid bij) het financieren van terrorisme onrechtmatig zou zijn of dat zij bij een terugkeer mishandeld of zelfs gedood zal worden door de veiligheidsdiensten geenszins overtuigen. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de strafrechtelijke vervolging ten aanzien van verzoekende partij door de autoriteiten van de Russische Federatie niet ressorteert onder één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. Verzoekende partij toont evenmin aan dat, indien het tot een veroordeling zou komen, de desbetreffende strafmaat disproportioneel zou zijn in het kader van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet, noch toont zij aan dat zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999 , drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.*

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op

een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT